

RESSÒ DE LA PARAULA

El repte de ser pares

El començament de curs és uns d'aquells moments en què els pares són forçats a sentir-se «més pares». S'han d'enfrontar al repte de l'educació.

Tanmateix, per a molts pares, aquest repte no consisteix sinó a matricular el fill en un col·legi on li ensenyin moltes habilitats, moltes matemàtiques, informàtica, anglès i esport; si, a més, és un col·legi que dóna prestigi i en el qual el fill s'ho passa bé i està content, encara millor.

¿Seria massa demanar als pares que, abans de «gestionar» l'assumpte del col·legi dels fills, entre l'acaplament de tantes coses «urgents», dediquessin una estona a reflexionar sobre qüestions més fonamentals, com ara què entenen per educar, què esperen del fill, a qui correspon aquesta tasca, etc.?

Fa un temps que comentàvem en comunitat, entre preocupats i irònics, que cada vegada es veien més persones, fins i tot parelles, que tractaven les seves mascotes com si fossin fills. Es va donar la casualitat que al cap de pocs dies va aparèixer en el diari un article de la periodista Pilar Rahola, titulat *Adverbi de negació*, en el qual tractava la qüestió de l'educació dels fills, concretament, el problema de la responsabilitat que hi te-

nen els pares i l'escola. En un moment donat esmentava l'observació que li havia fet una amiga: «alguns pares no tenen fills, sinó mascotes».

Una observació i una intuïció genials. Perquè aquest és un dels problemes fonamentals: què és, què significa el meu fill, la meua filla, per a mi? En conseqüència, què és i què significa per a mi la paternitat i la maternitat?

La decisió de tenir un fill, per a la majoria és resultat de dos factors. Un és el càlcul racional sobre possibilitats econòmiques, professionals, socials, etc. Un altre factor és la necessitat, podríem dir, «instinti-

va», d'arrel psicològica i fisiològica, de tenir un fill. Hem sentit l'al·lusió a aquest segon factor en gent acomodada, famosa i admirada en la societat: «ara per ara no sento necessitat de tenir un fill»; «aleshores em vaig adonar que tenia necessitat d'un fill»; «no estàvem preparats per a tenir un fill».

Certament és instintiva la necessitat de tenir cura d'algú i rebre'n afecte. Els animals també viuen aquest instint. Potser és un bon suport a la paternitat o maternitat humana. Però, no és aquesta paternitat quelcom més, o ja ens està bé amb el que ens proporcionen les mascotes?

Recordo un bell poema de la poetessa de la Rioja, Begoña Abad de la Parte:

«No necesito un hijo que me quiera, ni que sea feliz, ni hermoso, ni que triunfe y me sonría, ni un hijo que me cuide, me proteja, me tutele. Necesito, simplemente, un hijo que me sobreviva y al que poder amar hasta el final. Si me faltara, ¿qué haría yo con tanto amor como me crece para él cada mañana?»

Aquestes paraules, en la seva bellesa, mostren que la maternitat humana és més que un instint o una necessitat psicològica. Dóna a entendre, en el marc d'una mentalitat humanista, que tenir un fill obeeix a la necessitat d'algú sobre el qual abocar la capacitat i la força d'estimar, almenys d'un determinat tipus d'amor.

En aquest punt, certament, hauríem d'aclarir el què significa aquest amor matern (o patern) generat per una necessitat interior. Els cristians encara anem més enllà. Arriscant-nos al fet que no tots ens entenguin, per a nosaltres tenir un fill i educar-lo, no és una necessitat: és un do i una missió. Com tot el que procedeix de l'Esperit, amor gratuït de Déu.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Pelegrinarem a Terra Santa

Aquesta setmana, un grup de fidels del nostre bisbat d'Urgell pelegrinarem a Terra Santa.

Hi ha persones que ens desaconsellen el pelegrinatge. I tenen els seus motius: la situació humana i social dels àrabs que viuen en territoris ocupats per Israel. La mateixa proximitat geogràfica amb els centres d'influència de l'Estat Islàmic. També hi ha motius ideològics per no anar-hi: algú pensa que és una manera de manifestar el desacord amb el procedir del govern israelià.

Per a molts analistes internacionals, l'estat d'Israel, les darreres dècades, està malbaratant el prestigi i admiració internacional que havia desper-

tat els primers anys de la seva existència. Aquests motius podrien desaconsellar fer el pelegrinatge. Amb tot, mantenim el pelegrinatge. Anirem a Terra Santa.

Primer, perquè en cap moment hem pretès fer un viatge a l'estat d'Israel o a les seves institucions, sinó pelegrinar als Sants Llocs, vinculats a la vida de Jesús i entrar en contacte amb les comunitats cristianes del país.

En segon lloc, perquè la seguretat està garantida, en la mesura de les possibilitats humanes. Tant els àrabs com els jueus respecten els santuaris i els pelegrins, atès que la seva presència els ajuda a viure.

I, sobretot, un tercer motiu que és fonamental: les comunitats cristianes de Terra Santa esperen que hi anem. Necessiten que hi anem des de les esglésies d'occident per manifestar-los la nostra solidaritat, que estem al seu costat, que ens dol profundament el maltracte que estan rebent, que estem amb ells.

En aquest sentit és de gran importància la visita que fem al Patriarcat i a la Custòdia Franciscana. El Bisbat d'Urgell i les comunitats cristianes del Principat d'Andorra ens sentim en comunió amb l'Església Mare de Jerusalem i els hi ho volem manifestar amb la nostra visita.

Mn. Ramon Sàrries

ECO DE LA PALABRA

El reto de ser padres

Los comienzos de curso son unos de esos momentos en los que los padres son forzados a sentirse «más padres». Se han de enfrentar al reto de la educación.

Para muchos padres, sin embargo, este reto no consiste sino en matricular al hijo en un colegio donde se le enseñe muchas habilidades, muchas matemáticas, informática, inglés y deporte; si además es un colegio que dé prestigio y en el que el hijo lo pase bien y esté contento, aún mejor.

¿Sería demasiado pedir a los padres que antes de «gestionar» el asunto del colegio de los hijos, entre el agobio de tantas cosas «urgentes», dedicaran un rato a reflexionar sobre cuestiones más fundamentales, como qué entienden por educar, qué esperan del hijo, a quién corresponde esa tarea, etc.?

Hace un tiempo comentábamos en comunidad, entre preocupados e irónicos, que cada vez se veían más personas, incluso parejas, que trataban a sus mascotas como si fueran hijos. Dio la casualidad de que a los pocos días apareció en el diario un artículo de la periodista Pilar Rahola, titulado *Adverbio de negación*, en el que trataba la cuestión de la educación de los hijos, concretamente, el problema de la responsabilidad que en ella tienen los padres y la escuela. En un momento dado mencionaba la observación que le había hecho una amiga: «algunos padres no tienen hijos, sino mascotas».

Una observación y una intuición geniales. Porque este es uno de los problemas fundamentales: ¿qué es, qué significa mi hijo, mi hija, para mí?; en consecuencia, ¿qué es y qué significa para mí la paternidad y la maternidad?

La decisión de tener un hijo, para la mayoría es resultado de dos factores. Uno es el cálculo racional sobre posibilidades económicas, profesionales, sociales, etc. Otro factor es la necesidad, podríamos decir, «instintiva», de raíz psicológica y fisiológica, de tener un hijo. Hemos escuchado la alusión a este segundo factor en gente acomodada, famosa y admirada en la sociedad: «por ahora no siento necesidad de tener un hijo...»; «entonces me di cuenta de que tenía necesidad de un hijo...»; «no estaba preparado para tener un hijo...»

Ciertamente es instintiva la necesidad de cuidar de alguien y recibir de él afecto. Los animales también viven este instinto. Quizá es un buen soporte a la paternidad o maternidad humana. Pero, ¿esta maternidad no es algo más, o ya nos está bien con lo que nos proporcionan las mascotas?

Recuerdo un bello poema de la poetisa riojana Begoña Abad de la Parte:

«No necesito un hijo que me quiera, ni que sea feliz, ni hermoso, ni que triunfe y me sonría, ni un hijo que me cuide, me proteja, me tutele. Necesito, simplemente, un hijo que me sobreviva y al que poder amar hasta el final. Si me faltara, ¿qué haría yo con tanto amor como me crece para él cada mañana?»

Estas palabras, en su belleza, muestran que la maternidad humana es más que un instinto o una necesidad psicológica. Da a entender, en el marco de una mentalidad humanista, que tener un hijo obedece a la necesidad de alguien sobre el cual verter la capacidad y la fuerza de amar, al menos de un determinado tipo de amor.

En este punto, ciertamente, tendríamos que aclarar lo que significa ese amor materno (o paterno) generado por una necesidad interior. Los cristianos aún vamos más allá. Arriesgándonos a que no todos nos entiendan, para nosotros tener un hijo y educarlo, no es una necesidad: es un don y una misión. Como todo lo que procede del Espíritu, amor gratuito de Dios.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Inici acadèmic del curs a les universitats

Alguns actes inaugurals de curs a diferents ateneus universitaris se succeeixen en aquest mes d'octubre, als quals assistirà el bisbe Agustí, que és el president de la Subcomissió Episcopal d'Universitats.

El 5 d'octubre, a la **Universitat Abat Oliba**, el bisbe Agustí cele-

brarà l'eucaristia d'inici de curs a les 10.30 h.

El 6 d'octubre, a les 10 h, serà l'acte a l'aula magna del Seminari Conciliar, per a l'**Ateneu Universitari Sant Pacià**, que engloba la Facultat de Teologia de Catalunya, Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, Institut de Teologia Fona-

mental, Facultat de Filosofia de Catalunya i Facultat Antoni Gaudí.

A la tarda, serà el moment per a la **Universitat Ramon Llull**, que celebra els seus 25 anys. A les 17.30 h hi haurà l'eucaristia d'acció de gràcies a la Basílica de Santa Maria del Mar i a les 19 h serà l'acte acadèmic a la casa Llotja de Mar.

40è Aplec a l'ermita de la Santa Creu a Tarrés

A prop de Tarrés (Les Garrigues) hi ha l'ermita de la Santa Creu, on es fa cada any un aplec, al voltant de la festa de l'exaltació de la Santa Creu (14 de setembre). Enguany va tenir lloc el passat 18 de setembre, amb la participació del bisbe Agustí Cortés, que va presidir l'eucaristia, animada pel cor de la Parròquia de Santa Maria, de la vila de Tarrés. Després va tenir lloc l'actuació dels gegants del poble acompanyats pels grallers, la ballada de sardanes i el dinar de cloenda amb més d'un centenar de comensals.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El consol per a una mare

El passatge de l'Evangeli de Lluc que hem escoltat (7, 11-17) ens presenta un miracle de Jesús veritablement grandios: la resurrecció d'un noi. I, malgrat tot, el cor d'aquesta narració no és el miracle, sinó la tendresa de Jesús vers la mare d'aquest noi.

Durant aquest Jubileu seria una bona cosa que, en passar el llinde de la Porta de la Misericòrdia, els pelegrins recordessin aquest episodi de l'Evangeli, esdevingut a la porta de Naim.

Quan Jesús va veure plorar aquesta mare, ella va entrar en el seu cor! A la Porta Santa cadas-

cú hi arriba portant la seva vida pròpia, amb les alegries i sofriments, els projectes i els fracassos, els dubtes i les pors, per a presentar-los davant la misericòrdia del Senyor. Estem segurs que, a la Porta Santa, el Senyor s'hi acosta per a trobar-se amb cadascun de nosaltres, per a portar i oferir la seva paraula potent de consol: «No ploris» (v. 13).

Aquesta és la Porta de l'encontre entre el dolor de la humanitat i la compassió de Déu. Passant la Porta, nosaltres fem el nostre pelegrinatge dins la misericòrdia de Déu que, com al noi mort, repeteix a tots: «T'ho mano: «Jove,

aixeca't!» (v. 14). A cada un de nosaltres ens diu: «Aixeca't!». Déu ens vol drets. Ens ha creat per estar drets. «Però, Pare, nosaltres caiem moltes vegades». «Vinga, aixeca't». Això és el que ens diu Jesús, sempre. En passar el llinde de la Porta Santa cerquem sentir en el nostre cor aquesta paraula: «Aixeca't!». La paraula potent de Jesús pot fer-nos aixecar i obrar en nosaltres també el pas de la mort a la vida. La seva paraula ens fa reviuir, regala esperança, dona pau als nostres cors cansats, obre una visió del món i de la vida que va més enllà del sofriment i de la mort. (Dimecres, 10 d'agost de 2016)

VIDA DIOCESANA

Reunió de tribunals eclesiàstics

Els tribunals de la Província Eclesiàstica de Barcelona, que aplega les seus diocesanes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, es reuneixen regularment i de forma rotatòria als tres bisbats i el passat 21 de setembre ho van fer a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat i va ser, per tant, ocasió

de conèixer aquesta seu diocesana. A més de la salutació inicial del bisbe Agustí, els membres dels tribunals van parlar especialment dels aspectes concrets de l'aplicació del *motu proprio* del papa Francesc sobre els processos de nul·litat matrimonial. La reunió va acabar amb el dinar al menjador de la Casa de l'Església.

Inici de curs al Seminari Conciliar

Va tenir lloc el passat 19 de setembre, per als seminaristes de Sant Feliu i Barcelona que comencen el curs 2016-2017, amb la presència de l'arquebisbe de Barcelona, Joan Josep Omella i del bisbe Agustí Cortés. Aquest curs, s'incorpora com a nou formador —després de la jubilació de Mn. Josep Serra, amb 25 anys de presència al Seminari— Mn. Joan Pere Pulido, delegat de Pastoral Vocacional de Sant Feliu de Llobregat, que «enfortirà els lligams de fraternitat entre les dues diòcesis», en paraules del rector del Seminari, Mn. Josep Maria Turull. Aquest any de la nostra diòcesi s'hi han incorporat Josep Sellarés, de Vilanova i la Geltrú, i Mateu Gómez, de Vilafranca del Penedès, essent en total 8 els seminaristes diocesans: Joan Francesc Cortés, que col·labora a la Parròquia de Santa Maria, d'Olesa de Montserrat; Samuel Gutiérrez, a la de Sant Joan Baptista, de Sant Feliu de Llobregat; Xavier Montané, a la de Sant Antoni Abat, de Vilanova i la Geltrú; Javier Ojeda, a la Catedral de Sant Llorenç; Jordi Mondragón, a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts; Mario Pardo, que en la seva etapa pastoral es troba a la Parròquia de Sant Joan, de Viladecans.

AGENDA

- **Reunió d'inici de curs dels arxipresbiteros.** Dia 4 d'octubre, a la Casa de l'Església, amb el bisbe Agustí i els vicaris episcopals, per treballar l'enfocament de la segona fase del Pla Pastoral, centrat en la cita del manament nou «Estimeu-vos els uns als altres», és a dir, en l'Església com a comunió de germans que s'estimen.
- **Reunió del Col·legi diaconal.** Dia 7 d'octubre, a les 19.15 h, a la Casa de l'Església.
- **Jubileu de l'Arxiprestat de Sant Boi.** Dia 8 d'octubre, romiatge a Montserrat, guanyant el Jubileu de la Misericòrdia. Més informació, a les parròquies de l'arxiprestat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Ga 1,6-12 / Sl 110 / Lc 10,25-37]. Sant Francesc de Borja (Gandia 1510 - Roma 1572), prev. jesuïta; Lleida ciutat: els sants Àngels de la Guarda; sant Gerard o Grau, abat; santa Maria-Josepa Rosselló, fund.

4. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / Sl 138 / Lc 10,38-42]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dimecres [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt

7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició; sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Caritina, vg.; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / Sl: Lc 1,69-75 / Lc 11,5-13]. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Plagues, vg. franciscana.

7. □ Divendres [Ga 3,7-14 / Sl 110 / Lc 11,15-26]. La Mare de

Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571); Lleida: sants Àngels de la Guarda; sant Marc, papa (romà, 336).

8. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / Sl 104 / Lc 11,27-28]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.; santa Taïs, penitent.

9. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [2R 5,14-17 / Sl 97 / 2Tm 2,8-13 / Lc 17,11-19]. Sants Dionís, primer bisbe de París, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev. fund.

Diumenge XXVII de durant l'any

COMENTARI

Si tinguéssiu fe com un gra de mostassa!

Habacuc, profeta poc conegut, es queixa: *Fins quan demanaré auxili i no m'escoltareu?* Llavors Déu li respon reclamant sobretot fe, que és l'auxili diví més gran.

El just viurà perquè ha cregut. La «vida» que el just viurà és la vida en plenitud que és el fruit de la fidelitat al Senyor amb actitud ferma de fe i esperança.

2 Tm és com el testament de Pau a les portes ja de la mort acomiadant-se del seu fill espiritual, Timoteu, a qui exhorta a *revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les mans*. Perquè el «ministeri» és un do que cal constantment *revifar*.

Les tres qualitats —*fermesa, amor i seny*— (lligades al *do de Déu* —*carisma*—) les ha de tenir tot cristià, però més encara el qui és cridat *per la imposició de les mans* a ser com sant Pau *herald, apòstol i mestre de l'Evangelí*. Només així *suportarà els sofriments per l'Evangelí, el tresor valuós que li ha estat confiat*.

Després de dir Jesús que *cal perdonar al germà l'ofensa set vegades al dia*, llavors *els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe»; com avisant així que perdonar al germà l'ofensa set vegades al dia reclama molta fe*.

Jesús aclareix que no és qüestió de quantitat sinó d'autenticitat. *Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa!*

La fe, per *menuda* que sigui, és obertura a Déu Pare de Nostre Senyor Jesucrist que pel seu Esperit Sant treballa la nostra santificació.

La fe autèntica, per *menuda* que sigui, sempre és experiència de Déu que porta amb amor a buscar major experiència de Déu.

Tot reconeixent que el conreu i la vivència de la fe no ens dóna cap dret a vanaglòria.

Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura de la profecia d'Habacuc

(Ha 1,2-3;2,2-4)

Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies. El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada. «L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

▶ Salm responsorial (94)

R. *Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No endureu els vostres cors.»*

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, / aclamem la Roca que ens salva; / presentem-nos davant seu a lloar-lo, / aclamem-lo amb els nostres cants. R.

Veniu, prostrem-nos i adorem-lo, / ell és el nostre Déu, / i nosaltres som el poble que ell pastura, / el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: / «No endureu els cors com a Meribà, / com el dia de Massà, en el desert, / quan van posar-me a prova els vostres pares, / i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és de covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor ni de mi, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'evangelí, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

▶ Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (Lc 17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe». El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: «Arrenca't de soca-rel i planta't al mar», us obeeiria. Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan hauréu complert tot allò que Déu us mana, digueu: «Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure.»

▶ Lectura de la profecia de Habacuc

(Hab 1,2-3;2,2-4)

¿Hasta cuándo, Señor, pediré auxilio sin que me oigas, te gritaré: ¡Violencia!, sin que me salves? ¿Por qué me haces ver crímenes y contemplar opresiones? ¿Por qué pones ante mí destrucción y violencia, y surgen disputas y se alzan contiendas?

Me respondió el Señor: Escribe la visión y grábala en tablillas, que se lea de corrido; pues la visión tiene un plazo, pero llegará a su término sin defraudar. Si se atrasa, espera en ella, pues llegará y no tardará.

Mira, el altanero no triunfará; pero el justo por su fe vivirá.

▶ Salmo responsorial (94)

R. *Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor: «No endurezcáis vuestro corazón.»*

Venid, aclamemos al Señor, / demos vítores a la Roca que nos salva; / entremos a su presencia dándole gracias, / aclamándolo con cantos. R.

Entrad, postrémonos por tierra, / bendiciendo al Señor, creador nuestro. / Porque él es nuestro Dios, / y nosotros su pueblo, / el rebaño que él guía. R.

Ojalá escuchéis hoy su voz: «No endurezcáis el corazón como en Meribá, / como el día de Masá en el desierto; / cuando vuestros padres me pusieron a prueba / y me tentaron, aunque habían visto mis obras.» R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteu (2Tm 1,6-8.13-14)

Querido hermano:

Te recuerdo que reavives el don de Dios que hay en ti por la imposición de mis manos, pues Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza. Así pues, no te avergüences del testimonio de nuestro Señor ni de mí, su prisionero; antes bien, toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios.

Ten por modelo las palabras sanas que has oído de mí en la fe y el amor que tiene su fundamento en Cristo Jesús. Vela por el precioso depósito con la ayuda del Espíritu Santo que habita en nosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,5-10)

En aquel tiempo, los apóstoles le dijeron al Señor: «Auméntanos la fe.»

El Señor dijo: «Si tuvierais fe como un granito de mostaza, diríais a esa morera: «Arráncate de raíz y plántate en el mar», y os obedecería. ¿Quién de vosotros, si tiene un criado labrando o pastoreando, le dice cuando vuelve del campo: «Enseguida, ven y ponte a la mesa»? ¿No le diréis más bien: «Prepárame de cenar, cíñete y sírveme mientras como y bebo, y después comerás y beberás tú»? ¿Acaso tenéis que estar agradecidos al criado porque ha hecho lo mandado?

Lo mismo vosotros: cuando hayáis hecho todo lo que se os ha mandado decid: «Somos siervos inútiles, hemos hecho lo que teníamos que hacer.»